

Denominacijska tamnica

“Želim naprijed u Kristu, ali nešto me koči!” Koliko smo puta čuli ovakvu ili slične izjave u trenucima kad vjernici iskreno izljevaju srce, lišeni crkvenih diplomatskih fraza koje lošem stanju pripisuju epitet trenutačne Božje volje i trnovitog puta k ostvarenju savršenosti. Možda i sami sebi postavljamo gore spomenuto pitanje svaki put kad udarimo u nevidljivi zid. Znamo da je on stvarna prepreka koja nam stoji na putu ispunjenja Božje volje. Ono što najčešće ne znamo jest to, od čega je sazdan zid naše tamnice. Suočenje s tim otkrićem može biti bolnije od samih udaraca u njegovom bezuspješnom probijanju. Kako bilo, samo istina može biti sredstvo razbijanja tamničkih zidova i kasnijeg hoda u slobodi.

“Moja crkva je dio ove ili one denominacije!” Iako je denominacija sveprisutna riječ u crkvenom svijetu, činjenica je da vrlo mali broj ljudi ima duhovno razumijevanje što ona jest i kakav utjecaj ima na vjerski život pojedinca ili skupine ljudi koji joj pripadaju. Je li ona sustav gdje vjernici ostvaruju svrhu koju im je Bog namijenio u Kristu, ili je duhovna tamnica s kršćanskim predznakom? Ovo pitanje zasigurno djeluje šokantno, možda i sablažnjavajuće. Pojam denominacije u crkvenom žargonu uglavnom ima pozitivan prizvuk. No, ukoliko smo spremni na suočenje s istinom, moramo postaviti ključno pitanje: “Ima li denominacija pozitivan prizvuk u Božjem kraljevstvu?” To možemo ispitati i saznati samo na jedan način - u svjetlu objave Pisma.

Zidovi denominacijske tamnice sastavljeni su od nekoliko prepoznatljivih elemenata. Prvi je ustroj. U njegovom kontekstu, denominaciju definiramo kao skup dviju, triju ili više lokalnih crkava koje dijele zajedničko vodstvo. Ono svoju vlast ostvaruje kroz predsjedništva, vijeća i odbore. To je piramidalni hijerarhijski sustav koji je u potpunoj suprotnosti s crkvenim

ustrojem opisanim u knjigama Novog saveza. Krist i apostoli ustanovili su neovisne crkve sa samostalnim starješinskim vodstvom. U Novom savezu ne postoji viši oblik vodstva ili nadgledničkog organa. Lokalne crkve koje pripadaju denominaciji nose predznak nezavisne. To je zabluda kojoj podjednako vjeruje starješinsko vodstvo takvih crkava, kao i njihovo članstvo. U denominacijskom ustroju ne postoji nezavisna crkva, gledano prema biblijskim standardima. Starješine lokalne crkve koja pripada denominaciji u većini slučajeva izabrani su odlukom nadzornih tijela ili pojedinaca koji na hijerarhijskoj ljestvici zauzimaju visoka mjesta. To je izbor crkvene politike, nikako Božji.

Nije sporno da mnogi denominacijski službenici imaju ispravne motive i htijenje da služe Bogu. Nažalost, činjenica je da prvenstveno služe svojoj religioznoj organizaciji. Dva su dokaza koji svjedoče tome u prilog. Prvi je vezan za novac. Denominacija plaća svoje službenike u lokalnim crkvama. Tako njihovu egzistenciju vezuje na sebe. Onaj tko plaća, ujedno i određuje normative vjerskog učenja i djelovanja. Službenici u takvom sustavu nemaju puno izbora. Dužni su provoditi normative koje propisuje denominacijski vrh, svidjelo se to njima ili ne. Zato crkveni službenik ne smije biti ropski vezan za niti jednu religioznu organizaciju. Novac za život treba samostalno zarađivati, prema primjeru apostola Pavla (1. Korinćanima 9:12-15; 1. Solunjanima 2-9). Tek tada slobodan je služiti Bogu, a to u osnovi znači ovo: vjerovati, naučavati i provoditi u djelo cjelokupnu istinu Božje riječi, a ne samo onaj dio koji podržava njegova denominacija.

Upravo je doktrina drugi prepoznatljivi element denominacijske tamnice. Naime, svaka denominacija u povijesti, a to svakako vrijedi i za one današnje, naglašavale su određeni aspekt istine Božje riječi. U tome i

jest ključni problem. Apostolsko učenje o Crkvi Novog saveza nije djelomično, nego cjelovito. Apostol Pavao kaže *“da je postao crkvenim službenikom onim darom koji mu je Bog dao za vjernike, kako bi im u potpunosti navijestio Božju riječ”*. (Kološanima 1:25) Koliko denominacijskih plaćenika može reći da drži Pavlov standard cjelovitog naučavanja? U denominacijskom sustavu takvo što je nemoguće. Što se događa s onim dijelom istine koji denominacija iz bilo kojeg razloga ne prihvaća? U pravilu, taj dio se zamjenjuje krivotvorenim doktrinama i ljudskim tradicijama.

Vjernici koji prebivaju u denominacijskom sustavu uglavnom se nalaze u ova dva stanja. Prvo bi se moglo nazvati nezdrava pasivnost. Religiozni duh nanio je debelo pokrivalo na njihove duhovne oči. Oni fizički vide ono što piše na papiru (Pismo), ali nesposobni su to duhovno proniknuti. U svom duhu oguglali su na osvjedočenje Božjeg Duha. Njihovo razmišljanje i djelovanje je mehaničko do te mjere da automatski provode denominacijsku doktrinu, lišeni bilo kakvog zdravog kritičkog prosuđivanja ili provjere. To je nepisano pravilo koje lebdi u zraku, a glasi: "Tako se to kod nas vjeruje i djeluje godinama, desetljećima ili stoljećima, a isto će biti i u budućnosti!" Atmosfera u takvom okružju jest duhovno mrtva do te mjere, da se može opipati rukama, slikovito rečeno. Što reći o onim ljudima koji su svjesni da njihova denominacija svjesno zanemaruje određene biblijske istine ili im se protivi, dok s druge strane pokušavaju to primiti u crkvama koje naučavaju te vrijednosti. To je licemjerno ponašanje. Ukoliko se u srcu slažemo s određenom biblijskom istinom, a prebivamo u okruženju koje ju odbija, tada ne možemo biti u ispravnom odnosu s Bogom.

Drugo stanje jest nezadovoljstvo i pokušaj promjene. Ljudi koji životare u denominaciji, a u čijem duhu još uvijek tinja iskrica Božjeg života, nezadovoljni su postojećim stanjem. Oni priznaju: "Stanje u našim crkvama jest

trulo!" No, kako ga promijeniti? Može li se to uopće dogoditi? Najveća zamka u koju nezadovoljan vjernik unutar denominacije može upasti jest razvijanje misli, da se denominacija može promijeniti na bolje. Takvo što se nikada u povijesti nije dogodilo, niti neće. Teorija o velikim crkvenim probudama bajkovita je iluzija koju se danas vješto i uspješno prodaje nezadovoljnom članstvu. Ono što se naučava jest ovo: "Molimo Boga da pošalje probudu u našu crkvu i promjeni nas na bolje!" Krist i apostoli ne naučavaju crkvene probude! Ono što naučavaju jest radikalno kršćanstvo koje obilježava naučavanje i provođenje duhovnih vrijednosti Božjeg kraljevstva u cjelovitom obliku. Ukoliko neka crkva ne drži te standarde, jedina mogućnost njezine promjene na bolje nije naricanje za probudom, nego korjenito obraćenje od denominacijskog ustroja i svakog vjerskog učenja i djelovanja koje je protivno Pismu. Ukoliko se to ne dogodi, takva crkva nepovratno tone u otpadništvo i duhovnu smrt.

Pokušaj promjene denominacijskog sustava nije samo gubitak dragocjenog vremena i duhovne energije, nego i promašaj u ispunjenju Božje volje. On nas nije pozvao da popravljamo nepopravljivo. Ono što trebamo činiti jest cjelovita provedba Božje volje u Kristu. Kad to stvarno činimo, tada se razdvajanje od denominacijskog sustava događa samo po sebi. Okovi kojima smo bili vezani kidaju se gotovo trenutno, a vrata tamnice se otvaraju. Ne smijemo oklijevati. Onog trenutka kad duhovno otkrivenje pristiže u naš život, trebamo mu se pokoriti i načiniti korak vjere koji nas iz ropstva uvodi u slobodu.